

[Jesper Simonsen.]

opløst paa Grund af Utroskab: Du kan faa den anden straffet, om du vil, det afhænger af dig selv. Det er efter min Mening et farligt Middel at give en Ægtefælle i Haanden i en saadan Situation, og jeg ser ikke, der er noget som helst fornuftigt Grundlag for at give en Ægtefælle et saadant Middel i Hænde. Derfor fraraader jeg Vedtagelsen af denne Bestemmelse.

Med Hensyn til Beskyttelsen for unge Mennesker mod Angreb fra perverse Personers Side skal jeg overfor det, den ærede Ordfører har sagt, tillade mig at henvise til § 224, som jo betingelsesvis giver de unge Mennesker Beskyttelse helt op til 21 Aars Alderen; at det alligevel skulde være nødvendigt for at beskytte saadanne unge Mennesker at indføre Straf for at yde Betaling for den Slags usædeligt Samkvem, maa jeg bestride. Der gives gennem andre Bestemmelser unge Mennesker en absolut Beskyttelse indtil det 18de Aar og en betinget Beskyttelse indtil det 21de Aar, og saa har de naaet en saadan Modenhed, at de som fuldmyndige Medlemmer af Samfundet selv maa vide, hvad de indlader sig paa, og tage Ansvar for det. De Ulemper, som følger af en Bestemmelse om, at Ydelse af Betaling er strafbar, naar det drejer sig om Forholdet mellem voksne Mennesker, er saa store i Forhold til det, man skulde opnaa derved, at jeg maa fraraade at indføre en saadan Bestemmelse.

Den ærede Ordfører fremhævede, og med Rette, at det Forslag, der nu er stillet om Straf for uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel, indfører en hidtil ukendt Fareforbrydelse, og det er jo rigtigt. Men der er ikke praktisk Trang til at opstille denne Fareforbrydelse, for der er ved de forskellige Straffebestemmelser, jeg omtalte, paa saa mange Punkter givet et Værn for det nyfødte Barn, at der ikke derudover er Trang til at opstille en Straffetrusel overfor den Mor, der paa Grund af Fattigdom eller Uforstand eller Forfjamskelse ikke har faaet truffet saadanne Forberedelser til sin Barselsfærd, at man kan sige, det er fuldt forsvareligt, men tværtimod maa anse Forholdene for uforsvarlige.

Jeg har den Anskuelse, at den Minimumsstraf, der foreslaas i Ændringsforslag Nr. 135 for det særlige Barnemord under de særlige Forhold, som beskrives i § 237, er for høj. Den ærede Ordfører indrømmede jo ogsaa, at han meget vel kunde tænke sig Tilfælde, hvor 6 Maaneder vilde være for høj en Straf som Minimum, men for saadanne Tilfælde henviste den ærede Ordfører til Benaad-

ningsinstituttet. Da Nævninger medvirker i den Slags Sager, tror jeg ikke, det er tilstrækkeligt at henvise til Benaadningsinstituttet. Det er en Erfaring, man har gjort saavel her som andetsteds, at Nævninger overfor den Slags Tilfælde, selv om de faar at vide, at hvis de føler Straffen for høj, saa kan den vedkommende benaades, alligevel vil reagere saaledes, at de siger: Det afgør vi hellere straks, saa er vi paa den sikre Side. Saaledes gør de i Udlandet, og det vil de ogsaa gøre her, thi saaledes vil Lægmand indstille sig overfor sligt. Derfor tror jeg, at et saadant Minimum enten i enkelte Tilfælde kan komme til at virke for haardt eller i andre Tilfælde føre til Nævningefrifindelse, hvor Frifindelse ikke burde være statueret. Naar den ærede Ordfører vendte sig mod min Udtalelse om, at Nævningekendelser skulde være i Harmoni med eller et Vidnesbyrd om den almindelige Retsfølelse, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Naar Nævningedomstole paa forskellige Steder i vort Land, og altsaa udgaaet af højst forskellige Befolkningsslag, med Hensyn til en bestemt Art af Sager kommer til samme Frifindelser, saa tør jeg hævde, at den Retsopfattelse, den Retsfølelse, som fører Nævningerne til deres Afgørelse, er den fremherskende i Folkets Flertal, og er dette rigtigt, kan man ogsaa ud fra Nævningernes Standpunkt i saadanne Tilfælde med Rette slutte noget om, hvordan Retsopfattelsen i vort Folk er paa dette Omraade.

Til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro skal jeg angaaende Dagsboden gøre den Bemærkning, at jeg anerkender det ærede Medlems Beredvillighed til at ville forhandle om at sikre, at der effektivt tages Hensyn til den tiltalte Formueforhold, naar Bøder ikendes; men det Forslag, som Mindretallet har stillet i dette Øjemed, kan jeg ikke se er bedre end det, der allerede findes i den nugældende Straffelovs § 59, og at denne Paragraf ikke har fyldestgjort dette Formaal, er jo en Erfaring, som vi utvivlsomt alle har gjort. Jeg ser ikke anden Vej til virkelig at opnaa det, vi ønsker paa dette Omraade, end at fastholde Dagsbodssystemet.

Det ærede Medlem nævnte, at Statistiken viser, at der er Trang til at bibeholde og altsaa indføre i den nye Straffelov Undsigelsesbestemmelsen. Jeg mener ikke, man kan slutte noget herom af den Statistik, som foreligger, for den hidtil gældende Statistik er jo bygget paa det Forhold, at vi ikke har Straf for Trusler, at vi i Straffeloven ikke har en Bestemmelse om, at man kan give